

[Statsministeren.]

Det drejer sig om et kompleks på i alt 10 lovforslag, som vil blive fremsat mundtligt for landbrugsministerens vedkommende og skriftligt af 4 andre ministre: finansministeren, kulturministeren, boligministeren og indenrigsministeren; disse forslag spænder over et vidt felt, men hænger nøje sammen indbyrdes og supplerer hinanden. De har det fælles formål at sikre en hensigtsmæssig og med danske interesser stemmende anvendelse af dansk jord og samtidig at hindre, at der opnås urimelige private gevinster ved prisstigninger på jord og grunde.

Jeg har allerede kort omtalt baggrunden for fremsættelsen af disse lovforslag. For det første pegede jeg på de ændrede vilkår for udlændinges adgang til at erhverve fast ejendom her i landet, som efterhånden vil indtræde i tilfælde af Danmarks tilslutning til Det europæiske økonomiske Fællesskab som følge af bestemmelserne herom i fælleskabstraktaten.

Traktaten om Det europæiske økonomiske Fællesskab indeholder ganske vist ikke regler, der umiddelbart medfører pligt for Danmark til at tillade udlændinge at erhverve fast ejendom her i landet. Det samme gælder, så vidt det kan bedømmes, de direktiver, der hidtil er udfærdiget i medfør af traktaten. Efter traktatens indhold er det imidlertid klart, at en forpligtelse hertil vil blive aktuel, efterhånden som traktatens målsætning realiseres i løbet af overgangsperioden. Modstykket hertil er — hvilket ikke må glemmes — at der åbnes tilsvarende muligheder for danske borgere i alle de øvrige medlemslande.

I betragtning af de relativt betydelige rekreative muligheder, det danske areal byder på, vil der være en risiko for et forøget pres udefra for køb, udstykning og bebyggelse i det danske landskab. Der vil samtidig være en risiko for, at jordpriserne presses i vejret, idet udenlandske købere ofte vil kunne disponere over større kapitaler end danske borgere.

Det er ikke uden grund, at denne problemstilling har fremkaldt en vis ængstelse i befolkningen, en ængstelse, der gør sig gældende i så at sige alle kredse af befolkningen på tværs af sociale og politiske skel.

Hertil kommer, at den stærke industrialisering og hurtige bydannelse, vi har været

vidne til gennem de senere år, utvivlsomt under alle forhold vil fortsætte i årene, der kommer. Allerede de sidste års udvikling har skabt betydelige problemer vedrørende fremskaffelse af byjord, og vi har set kraftige prisstigninger på jorden i de større byudviklingsområder, ikke mindst omkring København, men også ved andre større danske byer. Denne udvikling nødvendiggør, at den statslige og kommunale planlægning på disse områder udbygges.

Det var i erkendelse af alt dette, at regeringen for mere end et år siden iværksatte en række undersøgelser og overvejelser over denne problemkreds.

Det kan ikke undre, at dette forberedende arbejde har taget tid. Spørgsmålene er komplicerede. Mange problemer har måttet gennemgås, og oplysninger er indhentet vedrørende jordlovgivningen i andre lande og vedrørende de fortolkningsspørgsmål, som fællesmarkedstraktaten og de dertil knyttede direktiver rejser. I overensstemmelse med den aftale, der blev truffet ved juniforliget i fjor, har regeringen forelagt resultatet af disse undersøgelser for folketingets markedsudvalg. I dette udvalg har der i løbet af november og december været afholdt en række samråd med regeringen. På disse møder har en nyttig meningsudveksling fundet sted, hvorunder der fra udvalgets medlemmer har været stillet en lang række spørgsmål, som regeringen har søgt at besvare både mundtligt og skriftligt.

Jeg tror, denne foreløbige gennemgang har haft værdi. Regeringen og oppositionen fandt imidlertid ikke under denne udveksling af synspunkter frem til et fælles forhandlingsgrundlag, og der var i udvalget tilslutning til, at regeringen nu burde udforme sine egne forslag og fremsætte dem i folketinget på sædvanlig vis.

Det første spørgsmål, man må stille — og det spørgsmål har da også indgående været drøftet i markedsudvalget — er, hvor langt den allerede bestående lovgivning er tilstrækkelig til at løse de problemer, jeg netop har omtalt. Kan denne lovgivning påregnes opretholdt? Vil det eventuelt være muligt at udbygge og stramme de gældende bestemmelser?

Der tænkes herved navnlig på den i 1959 gennemførte lov om erhvervelse af fast ejendom, normalt betegnet som 1959-loven,